

РОЗДІЛ

1

Скільки потрібно мужності, щоб розгорнути книжку.

«Аліса в Країні Див». Сьогодні я вирішую порушувати правило за правилом. Власне, в неприємності я вже вляпалася. Я могла б підпалити дах над нашими головами, й учинок цей виглядав би блідим і незначним порівняно з тим, що я щойно зробила. Мене досі трясє від люті.

На верхній губі Вікі біліють крихітні вусики від какао — доказ мого останнього безневинного вчинку. Зазвичай вона отримує какао тільки на вихідних, але сьогодні мама точно нічого про це не скаже, я не почую: «Вона майже не витрачає калорій, натомість від солодоців стане товстою й хворою».

Сьогодні, щойно мама повернеться додому, матимемо геть інші проблеми.

— Готова?

Сестра посміхається. Погляд втомлений, ніби вона не спала багато днів поспіль, а проте Вікі нічим іншим не займається. Та все ж вона посміхається.

Я читаю повільно, роблю паузи, раз-по-раз позираю на неї. Звертаю увагу на кліпання, стежу за кожним порухом вуст, за найменшим рухом. Чи вільні й розслаблені її руки? Чи в такому ж ритмі піднімаються і опускаються груди? Численні м'які ведмедики та іграшки зиркають на мене скептично, ба навіть звинувачувально, попри свої привітні мармизки.

Думаю, Вікі до вподоби вірш, яким Льюїс Керролл розпочинає свій роман. Власне, вона любить, коли я читаю їй вірші. А ще я відчуваю, що їй сподобався перший розділ: там ідеться про двох сестер, які разом читають книгу.

І все ж я ризикую. Лікарі кажуть, що не можна дозволяти Вікі дивитися телевизор або вмикати радіо в її присутності. А те, що читаємо, має бути безневинним, без конфліктів і напруження. Почуте не має її бентежити.

Ніхто не знає, що саме вона помічає свідомо, що лише наполовину, а що її лякає — десь там, далеко за її вічною, втомленою дитячою посмішкою. Адже, напевно, Вікі не може відрізнити реальність від вигадки.

«Аліса в Країні Див» не цілковито безневинна. Проте я відчуваю, що від «Дуже голодної гусениці» й «Кролика Петрика» Вікі вже втомилася, і це відчуття — наша з нею спорідненість — єдине, що дозволить до неї достукатися. Я не можу дозволити сумнівам розірвати наш зв'язок. Власне, щойно це станеться, я бачитиму в сестрі лише те, що Кетрін Пакерт вимовила своїми огидними словами.

Ось уже сім років Вікторія потерпає від апалічного синдрому¹. Сім років, упродовж яких я щогодини щиро сподівалася, що вона ось-ось прокинеться. Так само спонтанно, безпричинно і неояснено, як опинилася у цьому стані. Тоді мені здавалося, що Вікі забрала в свій світ дещо дуже важливе. Навколо нас із мамою раптом стало неймовірно тихо. Мое життя, яке я знала, любила і прагнула прожити, раптом зникло, а Вікі мовчки спостерігала, посміхаючись, як залишки мого дитинства опадали на нас дощем із попелу. Тривалий час я гнівалася, хоча, звісно, усвідомлювала, що Вікі нічого не може вдіяти зі своїм станом. Лише згодом я почала боротися, і клинок у моїй руці допоміг прийняти те, що вже не можна було змінити.

Тим часом моїй сестрі виповнилося дев'ятнадцять років. Але тут, у її кімнаті, все виглядає так само, як вона облаштувала у дванадцять. Серед зображень коней і котів висить один-єдиний плакат із Джастіном Бібером. Тоді навіть він був симпатичним. Полиці завалені стосами коміксів, книжками про коней і м'якими іграшками, що лежать на м'яких іграшках, адже це єдине, що їй дарували на день народження або Різдво. У шафі досі висять її квітчасті дитячі суkenки. Ми не наважилися їх прибрати, так наче якимось дивом вони знову підійшли б Вікі, коли вона одужає та прийде до тями.

У мене ж усе змінилося, навіть кілька разів. Спочатку милі звірятка звільнили місце для плакатів із зображеннями співаків, гуртів і футбольних зірок, поки я не зняла їх і не викинула. Тепер на стінах у моїй кімнаті висять кілька пейзажних фотографій — це неймовірної краси місця на Землі, від яких перехоплює дух, і всі вони майже на іншому кінці світу. Сувеніри зі США, Австралії та Японії, які я купила на eBay, адже мій власний досвід подорожей обмежується книжками й відео на YouTube. Плюс лондонська металева вивіска й порожня рамка для фото. Раніше там була

наша з Фінном фотографія, проте після розриву я захопилася мистецтвом. Моя робота отримала назву: «Просто красива рамка». Слова написані на маленькій табличці, що висить нижче.

Але якими б різними ми не стали, між мною та Вікі досі існує особливий зв'язок. І зв'язок цей, я присягаюся, ніколи не розірветься. Я знаю її ліпше, ніж медсестра з тридцятирічним досвідом роботи з іншими людьми; ліпше, ніж лікар, який підключає її до свого обладнання кожні кілька тижнів. Її вічна посмішка, яку люди називають безглуздою — для мене вона все одно говорить достатньо.

Тож я читаю, спостерігаю за її реакцією, роблю нам обом по другому горняткові какао в перервах між читанням і розслаблююся, дивлячись на її посмішку.

Коли чую, як у замку вхідних дверей повертається ключ, я закриваю книжку і запихаю її в щілину між оббивкою та підлокітником крісла. Мені каюк.

— Мама прийшла, — кажу я і цілую Вікі в щоку. — Завтра ще трохи почитаємо, згода?

Вікі посміхається. Я виходжу з кімнати, щоб вона не почула сварку, яка тепер неминуче відбудеться.

— Скажи, що все це просто непорозуміння! — кричить мені мама, вішаючи куртку на вішак. Гачок ламається, вона шипить крізь зуби перший склад прокляття й просто кидає куртку на підлогу.

Я зачиняю двері до кімнати Вікі.

— Привіт, мамо.

— Мейлін! — Мама розлючена.

Мама гнівається не часто. Буває знервована, це правда. З іншого боку, не можна звинувачувати самотню працюючу матір двох доньок-підліток. А надто коли одна з доньок така ж самостійна, як немовля. «Мені не хотілося б бути на місці місіс Волш», — кажуть люди про мою матір. І вони точно не про те, що її колись рудувато-русяве волосся давно посивіло і продовжує рости так швидко, що вона не встигає фарбувати корені.

Але мама ніколи не вихлюпує на мене свій стрес, якраз навпаки. Зазвичай вона робить усе можливе, щоб приховати від мене, яке насправді напружене її повсякденне життя. Коли я бачу, що зараз вона ледве тримає себе в руках, то почуваюся боязко, й усі аргументи, які я так ретельно готувала, раптом здаються нікчемними та заплутаними.

Зі стиснутими вустами мама проходить повз мене і зникає в кімнаті сестри, щоб привітатися з нею.

¹ Перебуває у вегетативному стані. — Тут і далі прим. пер.

Я заходжу в нашу маленьку кухню, де при обідньому столі стоять лише два стільці, щоб більше місця було для інвалідного візка. Брудний посуд зі сніданку все ще чекає в мийці. Чорт, я геть про нього забула.

Мама також заходить на кухню, важко вмощується за столом, ставить лікті на поверхню столу й спирається лобом на пучки пальців.

— Про що ти думала, кажучи таке Кетрін?

Я тим часом наливаю рідину для миття посуду і занурюю першу склянку в піну.

— Тебе там не було, ма, інакше ти так не говорила б.

— Ти маєш подзвонити їй і вибачитися. Вона сердиться, проте, думаю, готова до щирих вибачень...

— Ти що! Не буду я їй дзвонити. Ти навіть не уявляєш, що сталося!

— То що ж сталося? Поясни мені. — Мама піднімає голову, її погляд загострюється. — Я розповім, що сталося, Мейлін. Наша медсестра повідомила, що звільняється через твою зухвалу поведінку, а я, в свою чергу, мушу пояснювати своїй начальниці, що завтра не зможу вийти на роботу. І післязавтра не зможу. І взагалі зможу тільки тоді, коли знайду для Вікі медсестру. Ти прекрасно знаєш, як складно було знайти Кетрін. — Її голос стихився, а це нервує мене набагато більше за крик. — Твоя поведінка може коштувати мені роботи. Ось що сталося, *Господи Боже!*

Я механічно витираю тарілку, яка вже давно чиста.

— Я не мала іншого вибору.

— Припини, Мейлін!

— Але це правда. — Я впускаю тарілку у воду й розвертаюся до мами обличчям. — Ти не чула, що вона патякала про Вікі. — Одна лише думка про це змушує мене злитися так, що серце в грудях гупає, немов шалене. — Вона сказала, що Вікі перетворилася на оболонку без розуму та усвідомлення. — На очі навертаються сльози. — *Труп, який забув померти!* І Вікі була там, мамо! Вона все це чула!

Мама опускає очі.

— Вона не це мала на увазі. Мейлін, у неї дуже складна робота. В таких випадках люди... черствіють. — Мама зітхає, і це звучить як ридання. — Кетрін не мала б говорити такі речі, твоя правда. Я поговорила б із нею, проте сама ти не можеш брати справу в свої руки і залякувати її. Кетрін сказала, що ти назвала її злою відьмою.

— Це зовсім не так.

— А що ж ти сказала?

Я гірко посміхаюся.

— Я назвала її «Долорес Амбридж на мінімалках», — відповідаю я і слідкую за виразом маминого обличчя. — Звідки мені було знати, що така особа знає щось про «Гаррі Поттера»?

Мама нічого не відповідає, натомість на її обличчі з'являються нервові плями. Мені варто було б залишити все як є, проте слова самі зриваються з вуст:

— Ми нічого не втратили, мамо. Вона весь час була зневажлива. Щойно ти виходиш із дому, вона починає поводитися з Вікі, наче вона якась неприємність. Сьогодні це була лише верхівка айсберга, і...

— Замокни! — кричить на мене мама. — Чорт забирай, Мейлін, якби я могла обирати медсестру, то це точно була б не Кетрін Пакерт! Але у мене немає вибору. Хіба ти цього не розумієш? Я шукала багато тижнів. Ба навіть місяців! Зараз вона єдина, хто достатньо кваліфікований, надійний і доступний за ціною.

Я стискаю кулаки так міцно, що короткі нігті впиваються в долоні.

— Ти полегшуєш собі життя! Кетрін зневажає Вікі. І ти не хочеш цього визнавати, тому що це незручно.

— Годі! — шипить мама. — Ти геть берега пустилась. І допоки всі ми — всі троє, включно з тобою, Мейлін! — залежимо від того, що я ходжу на роботу і заробляю гроші, нам доведеться миритися з нею.

З посуду в моїх руках на встелену лінолеумом підлогу скрапує вода, залишаючи маленькі кружечки на текстурі фальшивого дерева.

— Ти вибачишся перед нею.

— Ні, мамо. Будь ласка. Ми знайдемо когось. Якщо справа в грошах, то я знайду роботу. Я відклала гроші на подорож до Австралії. Я не збираюся їхати до Австралії, це може почекати! А поки ми когось знайдемо, я можу доглядати Вікі.

— Ні, Мейлін.

— Док Мадлі відправить мене на лікарняний на деякий час, якщо ми йому все пояснимо. Я наздожену шкільний матеріал удома.

— Мейлін. Ні. — Мама розмовляє зі мною, як із дитиною. — Школа — це важливо. Не може бути й мови про те, щоб її пропускати.

— Тоді...

— Досить! Ти повинна вибачитися перед Кетрін.

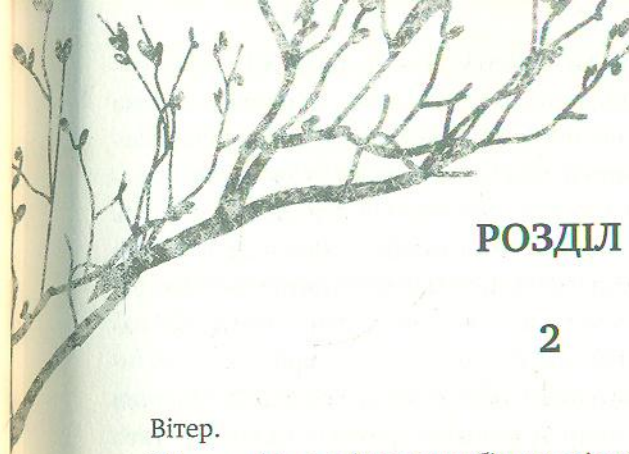
— Чорта з два! — Я вибігаю з кухні, проте зупиняюся на півдорозі. — Ти можеш вірити у все те лайно, що каже тобі Кетрін. Що Вікі все одно не виживе і що ми повинні віддати її в притулок. Так, не дивись на мене так — я все зрозуміла. Я не сліпа і не глуха, мамо. Але Кетрін помиляється, я це знаю. І ти це знаєш. Ти просто не хочеш цього визнавати. Ти кажеш

собі, що Вікі порожня оболонка без почуттів, бо інакше не зможеш залишати її на ту відьму з нечистим сумлінням!

— Мейлін, припини негайно! — Мамин голос тремтить від жаху. Я ніколи раніше з нею так не розмовляла. Кров приливає до вух. Її уста досі рухаються, але я вже не можу зрозуміти, що саме вона каже.

Я хапаю сумку, вибігаю на вулицю і грюкаю за собою дверима. Із палаючими очима я огинаю наш маленький будиночок, відчиняю садову хвіртку ногою і застрибую на свій старий чоловічий гоночний велосипед, який стоїть у дворі, притулившись до стіни поруч із вуличною сушаркою для білизни.

Мерщій звідси.

РОЗДІЛ

2

Вітер.

Ніщо в світі не втішає мене більше, ніж вітер, що дме просто в обличчя. У мить, коли швидкість ризиковано висока, коли вітер наче руками перебирає волосся й виганяє сльози з кутиків очей, коли важко дихати, а серце калатає, я відчуваю вільною, і на мить здається, наче зі мною... наче зі мною все гаразд. У такі миті в моїх вухах відлунює, що моє життя — набагато більше, ніж просте існування. За шипінням і дзижчанням ховається шепотіння, що тихо, проте чітко обіцяє щось значуще. Щось, чого я ще не знайшла, проте ніколи не повинна припиняти пошуки.

Можливо, все це означає, що я відчуваюся живою. Неслухняною, провокаційною і відверто живою, порівняно з сестрою.

На цій дорозі я знаю кожен камінчик, кожную вибоїну й усі тріщини в асфальті, який ніхто не оновлював десятиліттями. А навіщо? Дорога веде між пишними зеленими долинами і порослими соковитою зеленою травою пагорбами від Кілларні до селища, де ми живемо. Цим шляхом користуються нечасто. Споглядаю гори, озера й замок Росс із міста, немов ідилійне зображення на кітчевій листівці, й лише корови поблажливо дивляться вслід. Озирнувшись, можна побачити, що будинки на пагорбі виглядають як власне село, проте зовнішність оманлива. Окрім кількох житлових будинків, все, що тут є — це занедбаний склад *John Deere*, готель, що пропонує ночівлю та сніданок для дуже економних, і казино.

Ця безлюдна дорога — це і є головна вулиця Кілларні. Пофарбовані в яскраві барви будиночки з високими вікнами й клумбами навколо щільно притулилися один до одного, помережані крамницями й численними готелями. Влітку на кожного місцевого жителя зазвичай припадає четверо-п'ятеро туристів.

Я звертаю з дороги ще до того, як на моєму шляху з'являються ресторани й кафе, і проїжджаю повз пекарню, фермерську крамницю та будинок, на горішньому поверсі якого мешкає мій найкращий друг Раві зі